

«Νὰ τὸ κρεμάσῃ πέτε τον ἔμπρὸς στὴ Παναγία
 «Σ' αὐτὴν ὁποῦ μέ εἴπωτε ἀπὸ δεινὰ μυρία.»
 Αὐτὰ εἶπε κ' ἐκόπηκε στὸ στόμα ἢ φωνή του
 Καὶ ἡ ἀνδρεία πέταξε στοὺς οὐρανοὺς φυγὴ του.
 Τὰ παλληκάρια του εὐθύς τὸ σῶμά του σηκώνουν,
 Ἄρχιζον μὲ εὐλάβεια αὐτὸ νὰ σαβανώνουν,
 Καὶ τὸν πατέρα του εὐθύς τρέχ' ἕνας νὰ μυνήσῃ
 Τὸν υἱὸν του ν' ἄλθῃ μὲ αὐτοὺς μαζί νὰ συνθρηνήσῃ
 Καὶ ἔρχετ' ὁ κακόμοιρος ὁ δύστηνος πατέρας,
 Καὶ βλέπει στὰς ἐσχάτας του τοῦ βίου τὰς ἡμέρας,
 Τὸν υἱὸν του ποῦ ἀνέθρεψε καὶ εἶχε γιὰ καμари
 Τὸ μόνον ὄλου τοῦ χωριοῦ ἀνδρεῖο παλληκάρι,
 Νεκρὸν στὸ νεκροκράββατο ἐπάνω ξαπλωμένον
 Ἄπο μιὰ σφαῖρα τοῦ ἐχθροῦ στὸ στήθος λαβωμένον
 Πέφτει καὶ κλαίει καὶ θρηνεῖ, τὸ σῶμα τ' ἀγκαλιαζέει
 Καὶ γιὰ τοῦ υἱοῦ του τὸν χαμὸν βαρυσταστεναζέει.
 Αὐτὸν εἶχε στὸ γῆρας του τὸ μόνον βάσταγμα του
 Ἄφ' οὗ τοῦ πῆρ' ὁ θάνατος τὰ ἄλλα τὰ παιδιὰ του,
 Πλὴν τέλος ἀπ' τὸ λείψανον τὸν δυστυχῆ χωρίζουν!
 Στὴν ἐκκλησίᾳ ὄλοι τους, σιγὰ, σιγὰ, βαδίζου
 Ἐξὶ πρωτοπαλλήκαρα τὸ λείψανον σηκώνουν,
 Καὶ τ' ἄλα ὄλα κλαίοντες τὸν ἀρχηγὸν τους ζώνουν
 Κι' ἀφοῦ τὸν διάβασ' ὁ παπᾶς αὐτὰ τὸν τάφον σκάπτουν
 Στὸ παρεκκλήσι ἐμπροστὰ, κ' ἐκεῖ τὸν Σώστη θάπτουν
 Κι' ἀφοῦ τὸν ἐκλαψαν, εὐθύς τρέχουν νὰ πολεμήσουν
 Τοῦ ἀρχηγοῦ των τὸν χαμὸν τρέχουν νὰ ἐκδικήσουν!

Πλὴν τ' εἶναι αὐτὸ τὸ φάντασμα ποῦ πρόχωρεῖ τὸ
 (βράδι

Ὅταν τῆς γῆς μας τῆς νυκτὸς σκεπαζέει τὸ σκοτάδι,
 Καὶ κλαίει εἰς τὸν τάφον του ἐπ' ἀκουμβισμένο
 Μὲ τὰ μαλιζὰ του ξέπλεχτα καὶ μαυροφορεμένο;
 Μοναχοκόρη εἶν' αὐτὴ τοῦ Δήμου ἢ Ἑλένη,
 Ποῦ εἰς τὸν Σώστη ἦτονε ἀπὸ μικρὴ ταγμένη,
 Καὶ πρόσμεν' ἀπ' τὸν πόλεμο ὁ Σώστης νὰ γυρίσῃ
 Καὶ εὐθύς μ' αὐτὸν τοὺς γάμους τῆς νὰ τοὺς πανη
 (γυρίσῃ.

Πλὴν μιὰν ἡμέρα στὸ βουνὸ ἐν ᾧ συλλογισμένη
 Ἐχάθουνταν τὸν Σώστη τῆς κ' ἐπρόσμεν' ἢ καυμένη,
 Ἀνθρώπους βλέπει μακρὰ ἀγάλια νὰ προβαίνουν
 Στὴν ἐκκλησίαν λείψανον παπαδες νὰ πηγαίνουν.
 Τρέχει ῥωτᾶ ποῖός ἦν αὐτὸς ποῦ πᾶν ὁ πεθαμένος
 Πλὴν ὅταν βλέπ' ὁ Σώστης τῆς πῶς ἦτο σκοτωμένος,
 Κλονεῖται, κέρτ' ἀναίσθητη καὶ λιγοθυμισμένη
 Κι' ἀφοῦ συνῆλθεν ἔκτοτε πλέον ἀπηλπικισμένη,
 Ἐρχεται μόνῃ στῆς νυκτὸς τὸ φοβερὸ σκοτάδι
 Καὶ κλαίει εἰς τοῦ Σώστη τῆς τὸν τάφον καθε βράδι!!!

K.

Η ΚΟΓΧΥΛΗ.

[Ἐκ τῶν τοῦ K. Λαμαρτίνου.]

Τῆ Κυρία Πηνελόπη * *

Come, blue-eyed maid of heaven! [Byron]

I
 Ὅταν εἰς ἀκτὴν θαλάσσης περιφέρεις ἄργον βῆμα,
 Ἐπὶ τῆς στελβούσης ἄμμου, ἦν φιλεῖ μαλακὸν κύμα,
 Τὴν ὠραίαν κεφαλὴν σου κλίνει, ἀνθηράμου φίλη
 Πρὸ ποδῶν σου ἀφοβόλος σέ προσμειδία κογχύλη.

II

Ἡ κειμηλιοῦχος κάλπη τοῦ ὠκεανοῦ δὲν ἔχει
 Ἄλλην παρομοίαν. Μόλις ἡ γλυκύτης, ἥτις βρέχει
 Τὴν μορφήν σου, ἐξισοῦται μὲ τὸ ῥόδιόν της χρῶμα
 Ἀκατάληπτος φωνή τις φεύγει τὸ ὑγρὸν της στόμα.

III

Πότε ἤχον τριχυμίας οἰμωζούτης ἀκροᾶσαι,
 Ἢτις πλήττει μ' ἀφροὺς μαύρους τὴν ἀκτὴν ἐφ' ἧς
 [πλανᾶται,

Πότε τὰς μυστηριώδεις τῶν δαδῶν μας φρικιασεῖς,
 Πότε δὲ φωνὰς κρυφίας καὶ συγκεκομμένας φρασεῖς.

IV

ὦ! δὲν ἤθελες νομίσει, ἄγγελε, πῶς ἡ κογχύλη,
 Τῆς ὁποίας διαφεύγουν φωναὶ ἄγνωστοι τὰ χεῖλη,
 Τῶν τῆς φύσεως θορύβων θαυμαστὴν ἠχῶ ἐγκλείει,
 Τὴν ὁποίαν εἰς τὸ οὖς σου μυστηριωδῶς μηνύει!

V

Λάβε την, ἀγαθὴ κόρη, καὶ ὁπόταν ἡ ψυχὴ σου
 Παραδίδεται εἰς σκέψεις καὶ εἰς ὄνειρα, βυθίσου
 Καὶ τοὺς κυανοὺς σου κλείσε ὀφθαλμοὺς, ἀκροσμένη
 Τῆς σειρᾶς τῶν ἤχων, ἥτις ἐκ τῆς κόγχης σου ἐκβαίνει.

VI

Μεταξὺ τῶν φθόγγων, ὅσους ἐκ τοῦ στέρνου τῆς ἐκ-
 [βάλλει,

Ἄν τὰ μουσικά σου ὦτα ἤχος ἰαρός προσβάλλῃ,
 Ὅστις μόλις ἀνυφούται ἐκ τῶν λείων της χειλέων
 Ὡς ψυχῆς ἐρωτευμένης στεναγγὰ τι σιγαλέον,

VII

Ἦχος ὡς τὴν πρωϊνὴν σου προσευχὴν, κερθένε, ῥέων,
 Ἡ τὴν αὔραν ὁμοιάζων φρίσσουσεν ἐπὶ ἀνθέων,
 Καθ' ἣν ὠραν διαχέει ἡ μολπή της ἀηδόνας
 Ὅνειρα χαρᾶς φυγούσης καὶ εὐσάβειαν συγχρόνως.

VIII

Ἄν καὶ θέλητρον καὶ φόβον εἰς τὸ στήθος σου ἐμπνέῃ,
 Ἄν ἐγειρήται καὶ πάλιν χαμηλοῦται καὶ ἐκπνέῃ,
 Ἄν εἰς τὴν καρδίαν πίπτῃ μὲ σταλάγματα δακρῶν,
 Ἄν χορδὴν ἐλπίδος σείῃ μετὰ στεναγμῶν μυθίων,

IX

Τὸ μυστήριον μὴ ζήτηε νὰ γνωρίσῃς ἀνησυχῶς
 Εἴμ' ἐγὼ, ἀγνή μου φίλη, ὁ μυστηριώδης ἤχος
 Παιὰ οὐρανιωτέρα ἐπὶ γῆς ἤδον ἄλλη,
 Ἢ ὁ ἤχος τῆς ψυχῆς μου, ὅστις εἰς τὸ οὖς σου πάλλει;

8 Ματου, 1851. X. A. HARMENIΔΗΣ.